

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 19-25 ΙΟΥΛΙΟΥ 2020

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:
stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος
και ο πατήρ Έφραίμ
βρίσκονται στο ναό
για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγ. Μακρίνης, αδελφής Μ.
Βασιλείου

ΚΗΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, Ματθ. 5: 14-19
8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ

Αγ. Προφήτου Ηλίου
τοῦ Θεσβίτου

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ευαγγελικά Αναγνώσματα—
Επιστολή – Γαλ. 3: 23-29, 4: 1-5
Ευαγγέλιο— Ματθ. 9: 27-35

ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Ο προφήτης Ηλίας ο Θεσβίτης ήταν γιος του Σάβωκ και καταγόταν από ένα χωριό που ονομαζόταν Θέσβη, στην περιοχή της Γαλαάδ. Έζησε κατά τον 9ο-10ο αιώνα π.Χ.. Το όνομα Ηλίας αποτελεί ελληνική μεταφορά του αντίστοιχου εβραϊκού ονόματος Ελιγιαχού “Ο Θεός μου είναι ο Γιαχβέ”. Αναφορές στον Ηλία περιέχονται και στο Κοράνιο. Η Ορθόδοξη εκκλησία τιμά τη μνήμη του στις 20 Ιουλίου.

Η ζωή του

Όταν γεννήθηκε ο προφήτης (αιώνες πριν την γέννηση του Ιησού), ο πατέρας του είδε ένα όραμα: Δύο άνδρες ντυμένοι στα λευκά, ονόμασαν τον γιο του Ηλία, τον σπαργάνωσαν με φωτιά και του έδιναν φλόγα να φάει. Τότε ο πατέρας του, πήγε στα Ιεροσόλυμα και περιέγραψε το όραμά του στους ιερείς. Εκείνοι προέβλεψαν ότι ο γιος του θα γίνει προφήτης και θα κρίνει το Ισραήλ με δίκαιο μαχαίρι και φωτιά. Ο Προφήτης Ηλίας έζησε στο Ισραήλ, στα χρόνια του βασιλέα Αχαάβ. Ο Αχαάβ και η γυναίκα του Ιεζάβελ ήταν ειδωλολάτρες και καταδίωξαν πολύ τον προφήτη Ηλία. Για αυτό κι εκείνος αναγκαζόταν διαρκώς να φεύγει και να κρύβεται.

Θαύματα

Ο προφήτης Ηλίας, κάποια στιγμή προσευχήθηκε και δεν έβρεξε για τριάντισι χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα ο Προφήτης κρυβόταν σε μια σπηλιά κοντά στον Ιορδάνη.

Εκεί υπήρχε ελάχιστο νερό, κι ένα κοράκι του πήγαινε τροφή κάθε πρωί. Όταν το νερό τελείωσε, πήγε και φιλοξενήθηκε σε μια χήρα γυναίκα, που είχε λίγο αλεύρι και λίγο λάδι.

Εκεί, έκανε θαύμα και το αλεύρι και το λάδι της χήρας δεν λιγόστεψαν. Κάποια στιγμή, το παιδί της γυναίκας αυτής αρρώστησε και πέθανε. Τότε ο Προφήτης προσευχήθηκε και το παιδί αναστήθηκε.

Ο προφήτης Ηλίας προκάλεσε τετρακόσιους ειδωλολάτρες ιερείς, να βάλουν πάνω στο θυσιαστήριο τα ξύλα και το σφάγιο για θυσία.

Εκείνοι άρχισαν να παρακαλούν το θεό τους, τον Βάαλ και την Αστάρτη, να ρίξει φωτιά την ώρα της θυσίας. Τότε ο Προφήτης τους είπε ότι ήρθε η δική του ώρα να κάνει θυσία.

Έβαλε κι έβρεξαν τρεις φορές τα ξύλα με νερό κι ύστερα προσευχήθηκε. Έπεσε τότε φωτιά από τον ουρανό κι έκαψε ολόκληρο το θυσιαστήριο.

Ο Ηλίας είπε να συλλάβουν τους ιερείς του Βάαλ και της Αστάρτης και τους έσφαξαν σε ένα χείμαρρο, εκεί κοντά,

Δέκα χρόνια μετά την ανάληψή της εξουσίας του Ισραήλ από τον βασιλέα Ιωράμ, του έστειλε επιστολή προβλέποντας τον θάνατο του βασιλιά, επειδή απομακρύνθηκε από τον Θεό.

Η ανάληψή του στον ουρανό

Ο προφήτης δεν πέθανε, αλλά ανελήφθη στους ουρανούς με ένα πύρινο άρμα. Στην ανάληψη του Χριστού, ήταν δίπλα του μαζί με τον Μωυσή.

Σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, ο Προφήτης Ηλίας δεν ανελήφθη αλλά ζει στην γη με φθαρτό σώμα, εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Έτσι, εμφανίστηκε με το υλικό του σώμα ως εκπρόσωπος των ζωντανών, στη Μεταμόρφωση του Κυρίου στο όρος Θαβώρ και, όπως αναφέρει ο προφήτης Μαλαχίας και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος στην Αποκάλυψη, αναμένεται να εμφανιστεί και να ελέγξει τον Αντίχριστο, μαζί με τον Ενώχ, πριν από τη Δευτέρα Παρουσία.

Ματθ. ε', 14-19)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καί οἱ σὺν ὑμῖν λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. οὕτως λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτως τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ερμηνεία

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα εορτάζει τοὺς Πατέρες που ἔλαβαν μέρος στὴν τετάρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία ἀσχολήθηκε καὶ ἀποφάνθηκε ὁριστικά γιὰ τὴν ἔνωση τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ. Τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα που διαβάζεται σήμερα στοὺς Ναοὺς εἶναι ἀφιερωμένο σ' αὐτοὺς καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὁρους Οὐιλία τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Θεάνθρωπος ὀνομάζει τοὺς μαθητὲς Του φῶς τοῦ κόσμου. Ἀς δοῦμε πιο ἀναλυτικὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ.

Το παράδειγμα του φωτός τι υπονοεῖ;

Ὁ Κύριος χρησιμοποίησε γιὰ τοὺς μαθητὲς Του τὸ παράδειγμα τοῦ αλατιοῦ (Ματθ. 5, 13) καὶ τοῦ φωτός. Τὸ παράδειγμα τοῦ φωτός εἶναι τὸ υψηλότερο. «Ὅταν λέγει πῶς ἡ πόλις που εἶναι πάνω στο βουνό, δὲν μπορεῖ νὰ κρύβει, θέλει νὰ τοὺς τονίσῃ "ἀκρίβειαν τοῦ βίου", καθαρὴ ζωὴ», λέγει ὁ Χρυσόστομος. Τοὺς διαπαιδαγωγεῖ νὰ εἶναι ἐναγώνιοι στὴ ζωὴ τοὺς, νὰ ἔχουν στραφεῖ τὰ μάτια ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω τοὺς καὶ νὰ ἀγωνίζονται ἐνώπιον ὅλης τῆς οἰκουμένης.

Ὁ Χριστὸς ἀνάψε τὸ φῶς τῆς χάριτός Του μέσα μας. Ἡ δική μας προσπάθεια ἐγκτεῖται νὰ διατηρήσουμε τὸ φῶς αὐτὸ ἀσβεστο. Ἡ λαμπρότητα τῆς ζωῆς μας ἔχει ἐπίδραση στοὺς ἄλλους. Ἀπόλυτο φῶς εἶναι ὁ Χριστὸς που μάλιστα εἶπε γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του, πῶς εἶναι «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8, 12). Φῶς καὶ φωστήρες εἶναι με σχετικὴ ἔννοια καὶ οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἅγιοι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «ἦτε γὰρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε» (Ἐφ. 5, 8). Ὁ ἴδιος θα πει σὲ ἄλλη τοῦ ἐπιστολῆ γιὰ τοὺς πιστοὺς πῶς εἶναι «φωστήρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες» (Φιλ. 2, 15-16).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου

Πράγματι ὁ Κύριος εἶναι φῶς, που ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνη στὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ἀμαρτία στὴν ἀρετὴ, που φωτίζει τὸ ηγεμονικὸ (τὸν νοῦ) τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ τὸ κάνουν κι οἱ πιστοί. Ἐνας σύγχρονος θεολόγος θα το πει αὐτὸ χαρακτηριστικά: Ἡ σωτηρία δὲν εἶναι μίᾳ ἀπλῇ ἀτομικῇ ὑπόθεσιν, οὔτε περιορίζεται σὲ κάποιον στενὸ κύκλο «ἐκλεκτῶν», ἀλλὰ προσφέρεται σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ἡ σωτηρία δὲν εἶναι ἓν εἶδος πνευματικότητας, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀντίθεση σὲ κάποιον δαιμονικὸ κατεστημένο, στο σκοτάδι καὶ στὴν ἀποσύνθεση.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Αὐτὸ σημαίνει τὴν καθολικὴ καὶ παγκόσμια εὐθύνη τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ καθενὸς μας. Δὲν ζοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας ἢ γιὰ ἓνα ὀρισμένο κύκλο ἐθνικὸ, ἰδεολογικὸ, θρησκευτικὸ· ζοῦμε γιὰ τὰ ἀδελφία μας παντοῦ πάνω στὴ γῆ, ὅσο κι ἂν διαφέρουν ἀπὸ μας κι ὅσο κι ἂν μας ἀναμῶνται. Ὁ Χριστὸς εἶχε πει στοὺς μαθητὲς τοῦ το ἐξῆς σπουδαῖο παράγγελμα· «καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1, 8). Μέχρι καὶ στο τελευταῖο μέρος τῆς γῆς οφείλουμε νὰ ἀνάψουμε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἡσαΐας ἀναφέρεται στὸν Πατέρα που ἀπευθύνεται στο Μεσσία καὶ τοῦ λέγει· «Ἰδοὺ δέδωκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν τοῦ εἶναι σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (49,6). Τὸ φῶς τῶν ἐθνῶν, που εἶναι ὁ Χριστὸς, οφείλει ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς πιστοὺς νὰ το μεταδώσῃ στὰ πέρατα τῆς γῆς. Οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι που καθαρίζουν συνέχεια τὸν ἑαυτὸ τοὺς μὲ πόνους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, που ταπεινῶνουν τὴ σάρκα τοὺς μὲ διάφορες ἀσκήσεις, που μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ μελέτῃ γεμίζουν τὸν νοῦ τοὺς μὲ φῶς, αὐτοὶ που γινώρισαν τοὺς λόγους τῶν ὄντων καὶ ξεπέρασαν κάθε αἴσθησιν τοῦ κόσμου, αὐτοὶ μποροῦν νὰ κηρύξουν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ μεταδώσουν τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, λέγει ὁ ὁσίος Νικήτας. Πρὸς αὐτοὺς ἀπευθύνεται ὁ Κύριος, ὅταν λέγει: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5, 14).

Τὸ χρέος τῶν πιστῶν

Μεγάλῃ εἶναι ἡ εὐθύνη τῶν πνευματικῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ τῶν απλῶν πιστῶν στὴ διάδοση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Ἐπίσκοποι, κληρικοί, λαϊκοί που γινώρισαν τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ βίωσαν, μεταδίδουν καὶ στοὺς ἄλλους τὸ βίωμά τοὺς. Ἀντίθετα, ἐὰν αὐτοὶ που εἶναι ταγμένοι νὰ στέκονται «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» (Ματθ. 5, 15) δεῖχνουν ἀδυναμία ὡς πρὸς τὴν πίστη, τότε καθυστερεῖ ὁ εὐαγγελισμὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπέρχεται μάλιστα καὶ σκανδαλισμὸς στὶς ψυχὰς τοὺς. Οἱ ἀμαρτίες μας καὶ ἡ κακὴ προσωπικὴ μας ζωὴ ἐνεργεῖ ἀρνητικὰ στοὺς ἀνθρώπους που δὲν γινώρισαν τὸν Χριστό.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀς φροντίσουμε νὰ ἔχουμε συνέπεια λόγων καὶ πράξεων, ὥστε νὰ ἀνάπτῃται συνεχῶς τὸ σωτήριο φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου σ' ὅλη τὴ γῆ. Ἀμήν.

- Μητροπ. Εἰδέσσης Ἰωήλ, Ὁ ἐπιούσιος Ἄρτος

.....

Ἁγία Μακρίνα, ἀδελφὴ τοῦ Αγ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου

Ἡ Ἁγία Μακρίνα, που ὁ Θεὸς τὴν εἶχε προικίσει μὲ πολλὰ πνευματικὰ καὶ σωματικὰ χαρίσματα, ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ Γρηγορίου Νύσσης. Ἀνατράφηκε σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιταγὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπὸ τὴν εὐσεβέστατη μητέρα τῆς Εὐμελείας. Ὅταν μεγάλωσε, ἀφοσιώθηκε στὴν ἀγαθοεργία καὶ στὴν ἀνατροφή τῶν ἀδελφῶν τῆς, που ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴ μετέπειτα πνευματικὴ τοὺς πορεία. Ἡ Μακρίνα ἦταν μνηστευμένη, ἀλλὰ ὁ μνηστήρας τῆς πέθανε. Τότε, μαζί μὲ τὴν μητέρα τῆς, ἀποσύρθηκε σὲ γυναικεῖα μονὴ στὸν Πόντο, κοντὰ στὸν ποταμὸ Ἰρη. Ἐκεῖ κοντὰ μόνιαζε καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Μένας Βασίλειος.

Στὴ μονὴ πέρασε τὴ ζωὴ τῆς μὲ τὴ μελέτῃ τῶν Γραφῶν, τὴν προσευχὴ, καὶ προπάντων μὲ ἀγαθοεργίες. Διότι πάντα εἶχε στὸ μυαλό τῆς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, που προτρέπει στοὺς ἀνθρώπους, «ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικοὺς, ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοὺς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς». (Α' πρὸς Τιμόθεον, στ' 18,19). Δηλαδή, νὰ ἀγαθοεργοῦν, νὰ γίνονται πλούσιοι σὲ καλὰ ἔργα, νὰ δίνουν πρόθυμα καὶ σὲ ἄλλους τὰ ἀγαθὰ τοὺς, νὰ εἶναι ἀπλοί καὶ καταδεκτικοί, καὶ ἔτσι νὰ ἀποταμιεύουν γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοὺς στέρεο θεμέλιον στὸ μέλλον, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν αἰώνια ζωὴ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἡ Ἁγία Μακρίνα ἐζήσε καὶ τελείωσε τὴ ζωὴ τῆς.